NOTE ETIMOLOGICE

Dicționarul toponimic al României. Oltenia (DTRO), vol. 3

ECATERINA MIHĂILĂ

În 2007 s-a încheiat publicarea celor şapte volume ale *Dicționarului toponimic al României. Oltenia (DTRO)*, realizate de Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti" al Academiei Române, în colaborare cu Facultatea de Litere a Universității din Craiova.

Coordonatorul lucrării, prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, s-a ocupat singur de etimologii, trasând principiile de rezolvare a etimologiilor toponimice. Volumul al treilea (E–Î) era în lucru când a survenit neaşteptata sa dispariție. Etimologiile la acest volum nu au mai fost definitivate. Unele dintre acestea au fost publicate de Maria Dobre[1], Marius Arbănaşi[2] şi Vasile Frățilă[3], care s-au referit la tipurile de toponime ce intrau în preocupările lor de cercetare. Maria Dobre a avut în vedere mai ales toponimele provenite din entopice şi antroponime iar Marius Arbănaşi şi Vasile Frățilă – toponimele de origine slavă (sârbă), cu precădere, cele ce aparțin de drept Banatului. Ele au intrat în Oltenia odată cu noua împărțire administrativă pe județe, când jud. Mehedinți, al cărui teritoriu aparține în bună parte Banatului, a fost proiectat în Oltenia.

Fireşte că nu a existat la autorii care s-au referit direct la DTRO 3 intenția de a rezolva, la rând, toate etimologiile ce lipsesc în acest volum. Iată motivul pentru care cele mai importante toponime, din punct de vedere geografic şi sociouman, nu au fost luate în considerare: *Gorj*, județ; *Gilort*, râu; *Filiaşi*, oraş; *Horezu*, mânăstire şi oraş.

Ne vom ocupa mai întâi de aceste toponime şi apoi, în ordine alfabetică, de alte nume de locuri fără etimologii în DTRO 3, care nu au intrat în atenția autorilor de mai sus.

Gorj este numele unui județ, situat pe cursul mijlociu al Jiului, cu o suprafață de 5647 km^2. Pentru mai multe amănunte geografice şi administrative v. DTRO 3.

---

[1] Maria Dobre, *Completări etimologice la Dicționarul toponimic al României. Oltenia, vol. al III-lea*, în „Limba română", L, nr. 3–4, p. 221–234, Bucureşti, 2001.

[2] Marius Arbănaşi, *Toponime de origine slavă în subcarpații şi podişul Mehedințiului*, în „Studii şi cercetări de onomastică", nr. 8, p. 113–186, Craiova, 2003.

[3] Vasile Frățilă, *Contribuții de etimologie toponimică (Pe marginea Dicționarului toponimic al României. Oltenia*), în „Studii şi cercetări de onomastică", nr. 8, p. 195–228, Craiova, 2003.

FD, XXVII, Bucureşti, 2008, p. 183–203

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gorjul s-a numit şi *Jiul de Sus*. Prima atestare a toponimului *Jiul de Sus* se află într-o traducere românească a unui document slavon de la **1497** iar prima atestare a toponimului *Gorj*, sub forma *Gorjil*, este de la <**1560–1564**>. Această formă împreună cu *Gorjiu*, **1658**, coexistă, în documente, cu *Gorj*, **1623**, până la sfârşitul sec. al XVII-lea, pentru ca în sec. al XVIII-lea să se impună forma *Gorj/Gorju* (v. DTRO 3).

În privința originii, Nicolae Drăganu tratează compusele *Gorj* şi *Dolj* împreună, considerând că sunt de origine slavă: *Gorj* < sl. *gora* „Berg” + *Jiu* şi *Dolj* < sl. *dolž* „unten” şi „Tal” + *Jiu* (Drăganu *Românii* 274).

Gorj este discutat şi de Iorgu Iordan în *Toponimia românească*, mai întâi, acolo unde sunt indicate sinonimele „topograficului” *munte*, *Gorjiu(l)*, cum apare în atestările vechi, conținând sl. *gor* „munte” (Iordan *Toponimia*, 37). O explicație mai amplă o dă Iorgu Iordan cu ocazia abordării modului de exprimare a punctelor cardinale (nord, sud, est, vest) în denumirea locurilor: „Numărul redus al toponimicelor în alcătuirea cărora intră determinative pur geografice se datoreşte faptului că vorbirea populară preferă sinonimele lor mai concrete, mai apropiate (în sens material), mai puțin vagi decât punctele cardinale, care ne trimit, fără voie, la spații adesea nelimitate şi, în orice caz, la distanțe prea mari, prea nebuloase pentru mentalitatea practică, realistă a țăranului. Aceste sinonime sunt, de cele mai multe ori, *jos – sus*, *vale – deal*: *jos* şi *vale* înlocuiesc pe *sud* (*miazăzi*), iar *sus* şi *deal* pe *nord* (*miazănoapte*). […] Un exemplu, celebru, ni-l oferă numele județelor olteneşti *Gorj* şi *Dolj*, ale căror aspecte mai vechi sunt *Gorjiul*, adică „Jiul de la deal (munte)”, şi *Doljiul* „Jiul de la vale” (Iordan *Toponimia* 136). Vezi şi Hasdeu, *Istoria critică*, ed. 2008, 372, 374.

Gilort este numele unui râu din Gorj, cu o lungime de 109 km şi o suprafață hidrografică de 1360 km^2. Alte amănunte geografice şi administrative pot fi găsite în DTRO, 3.

Prima atestare, *Gilortu*, apare într-un document slavon din **1484**. Alte forme sub care mai apare numele râului sunt: *Jilort*, **1549**, şi *Ghilort*, **1579**. Toponimul este atestat documentar până spre sfârşitul sec. al XIX-lea.

Vom reproduce, după Nicolae Drăganu, diferitele soluții etimologice care s-au dat acestui toponim. B.P. Hasdeu îl derivă din *Gil* = *Jiu* „râu” + *ort* „voinic” (cf. *Râu – Bărbat*). [Deci, la fel ca şi Jiul, este de origine scitică]. C. Diculescu îl derivă din gepidul **gil* „Kluft” [prăpastie, abis, râpă], „Felsspalt” [stâncă crăpată], „enges Tal” [vale strâmtă, îngustă] + **lort* „Deck” [punte], „Schmutz” [noroi, glod], „Morast” [nămol, noroi]. G. Weigand îl consideră de origine cumană (cf. cum. *gil* sau *jil* „annus”, tăt. din Cazan *ǧil* „sich schlängelt” [autoîntortocheat], *ǧilan* „Schlange” [şarpe] şi cum. *ortu* prep. „versus”, turco-tăt. *ortu*, *orto* „Mitte” [mijloc, centru], „Hälfte” [jumătate]). J. Karácsonyi consideră că acest toponim provine din numele de persoană *Gerhard*, de proveniență longobardă ori francă, cunoscut în Dalmația şi Italia nordică în formele *Gerardus*, *Girardus* şi *Gilardus*. După Melich, *Gilort* ar proveni din numele de persoane germanice *Garivald*, *Gilard*, *Gilord*, *Gerold* (Drăganu *Românii* 275).

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Cicerone Poghirc, în cap. *Influenţa autohtonă* (ILR II 357), include *Gilortul* printre numele proprii autohtone păstrate în română. Autorul îl citează pe Hasdeu (*Ist. crit*., I, 258), care arată că prima parte a toponimului *Gilort* este comparabilă cu tema numelui de râu *Gilpil* (Iordanes, *Getica*, 113) şi *Gilpil*, amintit de Iordanes alături de alte nume dacice de râuri (ILR, II, 357). Autorul îl citează şi pe J. André, *Étude sur les termes de couleur dans la langue latine*, Teză, Paris, 1949, p. 35, unde se spune că lat. *giluus* avea sensul „galben".

Concluzia lui C. Poghirc este că toponimul Gilort are origine autohtonă. Şi Gr. Brâncuş consideră că numele râului *Gilort* este de origine autohtonă, dacică (v. Brâncuş IILR 50).

Filiaşi este numele unui oraş din jud. Dolj. Ca nume de sat, sub forma *Filiiaşul*, este atestat pentru prima dată în documente slavone din <**1570**>, **1571**. A fost şi nume de comună, de plasă şi de raion. Acelaşi nume l-au purtat o moşie şi un izlaz de pe teritoriul comunei.

Denumirea localităţii provine de la un nume de grup, *filiaşi(i)*, care are la bază numele de persoană de origine greacă *Fili*, având sensul de „amic", „iubitor". Numele se regăseşte şi în bulgară: *File* (DNFR). La această rădăcină s-a adăugat sufixul diminutival *-aş*. A fost înregistrat un *Filiiaş Dumitru*, stolnic la **1648** (DOR 57).

Horezu este numele mai multor localităţi de pe teritoriul Olteniei, cele mai importante fiind oraşul şi mânăstirea din jud. Vâlcea. Satul care a stat la baza oraşului este atestat din **1487** sub formele *Hurezi* şi *Huhurez*. Formele *Horezi*, *Horez* apar abia pe la jumătatea secolului al XIX-lea.

Iorgu Iordan consideră că numele localităţii provine de la *huhurez* (= *ciuhurez*) „«bufniţă de pădure» prin lăsarea la o parte a primei silabe, care a fost simţită ca fiind de prisos, întrucât se repetă. Locurile din fostul judeţ Vâlcea se numeau odinioară *Huhurezul* (aşa le găsim în diverse documente). La început de tot, acest nume a aparţinut pârâului respectiv, care curgea printr-o pădure cu mulţi huhurezi. Variantele *(H)orezul* şi *Orezi* se explică uşor prin prefacerea lui *u* neaccentuat în *o* şi prin dispariţia lui *h*, care devenise o simplă aspiraţie" (Iordan *Toponimia* 270).

N.A. Constantinescu înregistrează un nume de bărbat *Huhurez* la **1579** în jud. Gorj (DOR 439) unde există de asemenea un sat cu numele *Horezu*. Deci nu este exclusă nici posibilitatea ca toponimul să aibă la bază un antroponim.

ALTE TOPONIME

Ebíh Ada, **Ebísada** sunt denumirile sub care apare un ostrov pe Dunăre în judeţul Dolj, neînregistrate în anchetă. Prima formă este atestată cartografic în **1835**, iar varianta contaminată *Ebísada* este atestată doar într-o sursă geografică din **1872**. Numele provine din limba turcă*, unde *adá* înseamnă „insulă" iar *ebih (ebis)* poate proveni din tc. *ibík* care are înţelesul de „colţ", „vârf", „margine".

* Pentru etimologie l-am consultat pe dr. Emil Suciu, specialist în limba turcă, care a dat această soluţie.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Erbăşíe, pârâu – Vl, nu este înregistrat în anchete, dar există o atestare veche a toponimului într-un document din **1636**. E posibil ca numele de loc să provină din adjectivul *ierbos* + suf. *-ie*; cf. np. *Erbaşu*, explicat de N.A. Constantinescu din *ierbos* (DOR 301), citat şi de Iorgu Iordan în DNFR sub *Erbiceanu*.

Fârlifoáia este o denumire cu trei ocurenţe: vâlcea c. Farcaş – Dj, vale c. Ghioroiu – Vl, vale şi deal s. Poienari m. Râmnicu Vâlcea – Vl. E posibil ca toponimul să fie un derivat moţional (sau chiar cu valoare locativă) de la *Fârlofu*, explicat de Iorgu Iordan astfel: cf. *firlifus* „om slăbuţ, de constituţie delicată” (DA); de fapt, „om neserios, uşuratic” (DNFR).

Flămấnda, un fost sat în Mh, atestat la **1597**, provine din np. *Flămând(u)* + suf. top. *-a*.

Foácele, vâlcea c. Creţani – Vl, poate avea la bază np. *Foca* < gr. *Foka(s)* „apărător de foc, de incendii” (DOR 59). Există în limba română şi un apelativ *foacă* „nume dat unui cal de culoare galbenă” (MDA) care poate crea o poreclă.

Frăgíla, pârâu c. Bulzeşti – Dj, neînregistrat în ancheta pe teren, dar atestat geografic la **1898**, provine din np. *Frăgilă* cf. np. *Fraga* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Frăsióru, vâlcea c. Dănciuleşti – Gj, provine de la *Frasin* + suf. *-ior*, prin pierderea consoanei „ń” – cf. top. *Frăsinioru* (DTRO 3). Toponimul se află într-o paradigmă derivativă mai amplă: *Frăsinelu, Frăsiniş, Frăsinoaia, Frăsinetu*. Toponimul este la forma articulată enclitic.

Galoána, insulă pe Dunăre, denumire găsită numai în surse geografice (**1872**, **1898**) sub forma *Galona*, s-ar putea să aibă la bază np. *Gal* < bg. *Galo* (DNFR) + suf. *-onu/-oană* (v. Pascu, *Sufixele*, 109–118) + art *a*, în acord cu substantivul denotat.

Gánţa, fost sat în Vl, atestat numai geografic (**1835**, **1898**), care prin transfer toponimic a dat şi numele unui pârâu, al unei păduri şi al unui izlaz, provine din np. *Ganţu* cf. np. gr. *Gantzos* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gắrdu, loc în c. Gastavăţu – Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat într-un document din **1629**, provine din np. *Gardu* < gr. *Gardu* din *Garduni(s)* (DNFR), cu a > ă.

Gấlciu, pârâu c. Câlnic – Gj, are ca rădăcină np. *Gâlcă* – cf. satul *Gâlceşti*, tot în Gj. La această rădăcină s-a adăugat suf. *-iu*, formând np. *Gâlciu* (v. şi DOR LXII).

Gârmánu, loc în c. Bâcleş – Mh, poate proveni de la np. *Gârmanu*, având la bază np. *Gârnă* cf. bg. *Gărno* (DNFR).

Gârnicélu, înălţime în c. Gorăscu – Gj, poate fi asociat cu top. *Gârnicet*, frecvent în zonă, având sufixe diferite: *-el* şi *-et*. Toponimul are la bază substantivul *gârniţă, gârneţ* „specie de stejar” (MDA), probabil, de origine slavă – cf. sb. *gránitca* (Iordan *Toponimia* 427).

Gấrnova, munte în Vl, neînregistrat în anchetă, dar atestat cartografic în **1853**, provine din np. *Gârnă* – cf. bg. *Gărno* (DNFR) + suf. *-ov* + suf. top. *-a*.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gârnovu, sat în Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat administrativ la **1840**, provine din np. *Gârnovu*, având la bază np. *Gârnă* (v. *supra*) + suf. *-ov*. Toponimul este articulat enclitic la forma de masculin.

Gâtu, pădure şi poiană în c. Stăneşti – Gj, provine din np. *Gâtu* (DNFR) sau din *gât* + art. *-u(l)* „formă de teren ce seamănă cu partea corpului numită astfel”.

Gemeníța, vâlcea în c. Crețeni – Vl, provine din top. *Gemeni* (existent în Mh, posibil şi în Vl) + suf. *-iță*, la formă articulată.

Genárie (**Ghenárie**), pisc în Vl, provine din np. *Genarie, Ghenarie* < gr. *Evghenis* „nobil” (DNFR, DOR 54).

Géna lui Maníca, pisc în Vl, s-ar putea să provină din np. *Gena* < gr. *Evghenia* (DOR 54) + np. *Manica* (în genitiv cu articol proclitic), din *Manu* < *Emanoil*, ebraică (DOR 100), la care s-a adăugat suf. *-ica*. Este un nume de femeie, sub formă analitică, ce cuprinde şi numele soțului sau al tatălui.

Georméne, sat c. Bratovoieşti – Dj, s-a mai numit şi **Georménu**. Sub forma *Georme* este atestat de la **1516**, iar sub forma *Geormanu* – de la **1589**. De la acestea, cu ajutorul determinanților, s-au format şi alte nume de sate: **Georménele de Jos**, **Georménele de Sus**, **Georménele-Moşteni**, **Georménele-Popéni** şi **Georménu de Jos**, **Georménu de Sus**, precum şi alte toponime.

Iorgu Iordan citează printre toponimele – nume etnice, provenind de la „german”: *Germanu, Ghermanele* şi foarte probabil *Georménele*, toponimul în discuție (Iordan *Toponimia*, 278).

Géru Mare, un loc în Târgu Cărbuneşti – Gj, are la bază un toponim, *Geru*, neînregistrat, la care s-a adăugat un determinant adjectival. *Geru* provine dintr-un nume de persoană - cf. ger. *Gerota* sau/şi bg. *Džero* (DNFR).

Ghergoláşa, **Ghirgoláşa**, deal şi izlaz în c. Dăneşti – Gj, s-ar putea să aibă la bază „golaş” + suf. top. *-a*, cu semnificația „loc fără vegetație”. Există în Gj şi în Mh mai multe locuri cu numele *Golaşu*, *Golaşa*. Acest cuvânt s-a contaminat cu un nume de persoană, posibil, *Gherghe* < bg. *Gergi* (DNFR).

Ghielălău, izvor c. Costeşti – Vl, este o variantă fonetică a lui **Ghelălău** (înregistrat în DTRO 3), ce provine dintr-un nume de persoană, format cu suf. *-ău*, de la *Ghele* < *Evanghel*, în gr. având sensul de „bine vestitor” (DOR, 53, 64).

Ghiéna Lipniței este un loc în Mh, neînregistrat în anchetă, dar atestat într-un document de la **1635**. Toponimul s-ar putea să provină din *gheenă* „iad” (MDA), cu sensul figurat de „hău”, cu închiderea e > i. Al doilea termen al sintagmei, *Lipnița* (în genitiv), desemnează un loc în Mh, cunoscut, de asemenea, numai din documente: **1558**, **1593** (v. DTRO 4).

Glavacióc, pădure c. Valea Stanciului – Dj şi, sub forma *Glavaciocu*, locuință izolată – Dj, atestată numai dintr-o sursă geografică din **1872**, provine din np. *Glavă* < *glavă* „căpățână de animal” (DNFR) + np. *Cioc* „plisc” (DNFR) sau *cioc* „formă de teren”.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Glămána este un pârâu în c. Fârtăţeşti – Vl, iar **Glămánu**, un deal în c. Şirineasa – Vl, atestat de la **1857** într-o copie a unui document. Iorgu Iordan înregistrează un np. *Glămoiu* < *glam* „bucată mare de ceva”, „pământ lutos” + suf. *-oi* (DNFR). *Glămanu* este un nume de persoană cu suf. *-an*, format probabil de la aceeaşi temă, iar *Glămana* provine din numele de persoană de mai sus, la care s-a adăugat suf. top. *-a*.

Glăván, **Glăvánu** sunt mai multe nume de locuri din Oltenia, desemnând dealuri, păduri şi văi. Ele provin de la np. *Glăvan* < *glavă* (v. *supra*) şi/sau np. *Glavă* + suf. augmentativ *-an* (DNFR).

Glắvile desemnează un sat din Vl, care a dat şi numele comunei; sub forma *Glăvi* este atestat de la **1626**. Toponimul **Glăvoáce**, neînregistrat în anchetă, dar care apare într-un document din **1627**, este un loc în c. Costeşti – Vl. **Glăvóciu**, pârâu în Vl, are de asemenea o atestare veche, de la **1556**. Aceste toponime sunt plurale sau derivate ce au la bază np. *Glavă* (v. *supra*).

Glónța, poieniță în c. Alimpeşti – Gj, şi **Glonțáne**, stânci în c. Padeş – Gj, le vom discuta împreună. *Glonțan* are înțelesul de „loc cu bulgări mari; parte de drum neumblată” (MDA). Toponimul *Glonțane* are forma de plural nearticulat. *Glonța* poate fi o formă cu pierderea finalului *-an*, resimțit ca un sufix, un gen de derivare regresivă.

Goága, fântână în c. Brăneşti – Gj, provine din np. *Goagă* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Goála, loc c. Stejăreşti – Vl, are ca etimon adj. *gol* „fără vegetație” + suf. top. *-a*.

Goánga, loc. c. Gârla Mare – Mh, provine din np. *Goangă* „insectă (în general), insectă mică” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Goánța, sat c. Vânători – Mh, atestat într-un document de la **1846**, provine de la np. *Goanță* „bob de fasole verde”, „pietricică rotundă de cremene” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Goárgănu, deal c. Slătioara – Vl, neînregistrat în anchetă, dar atestat geografic la **1898**, s-ar putea să aibă la bază cuvântul *gorgan*, cu închiderea a > ă, diftongarea o > oa şi deplasarea accentului. Poate proveni şi din np. *Gorganu* < np. *Gorgan* (DNFR), cu aceleaşi modificări fonetice.

Goáța, munte în c. Voineasa – Vl, provine din *goață* „(reg.) cartof” (MDA), prin analogie „o anumită formă de relief” + suf. top. *-a*. Alte toponime cu determinanți sunt **Goáța Mare** şi **Goáța Mică**, munți şi pâraie în aceeaşi zonă. **Goáțele**, plural toponimic, este un pârâu format din pâraiele *Goáța Mare* şi *Goáța Mică*.

Godinélu, fost sat în c. Amărăştii de Sus – Dj, atestat de la **1828**, este un diminutiv de la np. *Godină*, atestat la **1502**, care stă şi la baza top. *Godineşti*, sat – Gj, atestat de la **1483**. Tema este sl. *gode* „careva” (DOR 285).

Gogéțu, fost sat în c. Stăneşti – Vl, care apare numai în surse administrative (**1950**, **1956**), provine din np. *Gogea* < *goge* „ființă închipuită cu care se sperie copiii” (DNFR) + suf. *-eț* + art. *-u(l)*.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gógi, parte de sat în c. Stângăceaua – Mh, şi **Gógii**, parte de sat în c. Orleşti – Vl, provin de la n. grup *gogi(i)*, care are la bază np. *Gogea*, explicat mai sus.

Gogoáşa, deal în c. Cernăteşti – Dj, provine din *gogoaşă* „(reg.) cocoaşă” (MDA), prin analogie „formă de relief” + suf. top. *-a*. Există şi np. *Gogoaşă* (DNFR).

Gogóeva, deal – Mh, cu două ocurenţe, în c. Balta şi în c. Ilovița, provine din np. *Gogo* (bg. gr.) + suf. sl. *-ev* „folosit de dieci în documentele slavone pentru a forma patronimice” (DOR LIX) + suf. top. *-a*.

Gogorí̯ţele, loc în c. Orlea – Ot, provine din np. *Gogoriță*, cuvântul ce stă la bază având sensul de „sperietoare pentru copii” (DNFR). Toponimul este la forma de plural articulat.

Gogóşi, cu două ocurenţe, fost sat în c. Gogoşu – Dj (**1543**) şi fost sat în c. Gogoşu – Mh (**1630**) provin de la n. grup *gogosi(i)*, formă ce se regăseşte în atestări, având la bază np. *Gogoşu* (v. mai jos).

Gogoşoáia, deal – Mh, provine de la top. *Gogoşi/Gogoşu* + suf. *-oaie* sau de la np. *Gogoşu* + suf. *-oaie* + suf. top. *-a*.

Gogóşu, sat şi comună – Dj, sat şi comună – Mh, alte nume pentru satele *Gogoşi* (v. *supra*), provine din np. *Gogoşu*, formă de masculin refăcută din n. grup *gogoşi(i)*, numele de persoană fiind înregistrat numai la forma feminină *Gogoaşă* (DNFR).

Goiána Iáncului, loc în c. Vlădaia – Mh, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar din **1622**, poate fi o grafie sau o lectură greşită pentru **Poiána Iáncului**, toponim atestat la **1612** şi **1622** (v. DTRO 5).

Goíşu, fost sat – Mh, atestat doar cartografic în **1722**, poate fi un nume de grup cu sufixul colectiv *-iş*, care se ataşează şi la numele de persoană (v. DOR LXII), tema fiind np. *Goia*, hipocoristic de la Gheorghe (v. DOR 285 şi DNFR). Toponimul este articulat enclitic.

Gólciu, cu două ocurenţe: vale în c. Câlnic – Gj şi pârâu în c. Peştişani – Gj, s-ar putea să provină din np. *Gole* (v. mai jos) + suf. *-ciu* (v. Pascu *Sufixele* 375, DOR LVII).

Góle, insulă pe Dunăre – Dj, neînregistrată în anchetă, dar atestată geografic la **1872**, provine din np. *Gole* cf. bg. *Gole* (DNFR).

Gólea, lac în Dj, care apare numai cartografic la **1864**, vale în c. Cârlogani – Ot şi deal în c. Livezi – Vl, provine din np. *Golea* < *gol* şi/sau *Golu* (DNFR) + suf. *-ea*; v. şi Iordan *Toponimia* 110.

Golineásа, sat – Mh şi vale în c. Dumbrava – Mh, neînregistrate în anchetă, dar atestate geografic la **1898**, ar putea avea la bază cuvântul *golean* „poiană” (MDA) sau np. *Golean* + suf. *-easă* + suf. top. *-a*, cu modificări fonetice: ea > e; e > i.

Golinéţu, loc c. Drăghiceşti or. Caracal – Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar la **1620**, are aceeaşi rădăcină ca toponimul de mai sus, la care s-a adăugat sufixul *-eț* şi articolul enclitic acordat cu substantivul denotat.

Golívârf, deal c. Calopăr – Dj, este compus din *gol* „fără vegetație” + *vârf*.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gologorós, bulboană în c. Cireşu – Mh, poate fi o pronunție locală pentru *Bolboros*, un derivat regresiv de la *bolborosi*.

Golován, deal c. Punghina – Mh, ar putea prezenta acelaşi fenomen fonetic ca mai sus: *bolovan* > *golovan*.

Gólu, cu cinci ocurențe, insulă şi măgură pe raza or. Calafat – Dj, cunoscute doar din atestări geografice (**1872**, **1898**), munte c. Peştişani – Gj, cunoscut doar dintr-un document din **1795**, apoi deal în c. Floreşti – Mh, plai în c. Oprişor – Mh (**1898**) şi munte în c. Voineasa – Vl, are la bază adj. *gol* „fără vegetație" + art. *-u(l)*, care îl substantivizează.

Golumbéiu, fost sat şi moşie în c. Căpreni – Dj (**1898**), provine din top. *Golumbu* (Iordan *Toponimia* 453) + suf. *-ei* + art. *-u(l)*.

Golumbélu, sat şi pârâu c. Fărcaş – Dj, provine de la numele de sat *Golumbu*, tot în c. Fărcaş – Dj (v. mai jos), + suf. *-el* + art. *u(l)*, fiind un diminutiv toponimic. Acelaşi toponim desemnează şi o vâlcea c. Ghioroiu – Vl. Acesta provine probabil din np. *Golumbelu* < *Golumbu* (v. mai jos) + suf. *-el* + art. *-u(l)*.

Golúmbu, sat atestat la **1601** c. Fărcaş – Dj, care a dat şi numele unui deal, al unei văi, al unei păduri şi al unei moşii în aceeaşi comună, provine din np. *Golumbu* < *golumb* „porumbel" (DNFR).

Gomóiu, ogaş c. Prunişor – Mh, are la bază np. *Gomoiu* (DNFR).

Gorána, pădure şi deal în c. Alimpeşti – Gj, pădure şi deal în c. Mateieşti – Vl, s-ar putea înscrie în seria toponimelor care provin de la sl. *gora* „munte": „*Goranul, Goran, Gorăneşti, Gorea* […], *Gornea, Gornița, Goru*l" (Iordan *Toponimia* 37). Nu este exclus ca toponimul să provină de la *goran*, variantă a lui *gorun*, sau de la np. *Goran*, variantă a lui *Gorun* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gorbélu, munte – Gj, neînregistrat în anchetă, ci doar într-o sursă geografică din **1872**, s-ar putea să fie o formă greşită a top. **Corbélu**, munte – Gj (v. DTRO 2).

Gordăníța, fost sat – Mh, înregistrat numai administrativ (**1840**), provine din np. *Gordan* (DNFR) + suf. *-iță* + suf. top *-a*.

Gordiánu, pârâu – Mh, înregistrat doar într-o sursă geografică din **1872**, provine din np. *Gordianu* (DNFR).

Gorgănáş (**Gorgănaşi**), fost sat, acum cartier or. Balş – Ot, provine din n. grup *gorgănaşi(i)* < np. *Gorgan* (DNFR) + suf. *-aş*.

Gorgăneása, pârâu c. Mădulari – Vl, are la bază top. *Gorgan* (deal) + suf. *-easă* + suf. top. *-a*.

Gorgắnile, munte c. Malaia – Vl, este un plural regional, la forma articulată, de la *gorgan*.

Górgota, vale c. Stejari – Gj şi deal c. Prundeni – Vl, s-ar putea să provină din np. *Gorgotă* < np. *Gorga* (DNFR) + suf. *-otă* + suf. top. *-a*; cf. **Gorgoteşti**, sat – Vl.

Góru, pădure c. Jiana – Mh, s-ar putea să provină de la np. *Goru* cf. *Gora* (DNFR).

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gorúia, fost sat lângă s.c. Negomir – Gj, atestat documentar de la **1483**, s-ar putea să provină de la un np. *Goruia*, având la bază np. *Goru* (v. *supra*).

Goruneása (**Goroneása**), pădure şi pârâu lângă or. Târgu Cărbuneşti – Gj, pădure şi vale c. Zătreni – Vl, este un derivat de la *Gorunu*, toponim frecvent în Oltenia, în particular în cele două judeţe, inclusiv nume de sate ce provin de la np. *Gorunu* (DNFR). **Goruneasa** este format din top. *Gorunu* + suf. *-easa*, care a căpătat valoare locativă (*-easă* + suf. top. *-a*). E posibil să provină şi din *gorun* + suf. *-easă*, mai ales că toponimul denumeşte şi păduri. La sfârşit are suf. top. *-a*.

Góspodu, vâlcea c. Cruşeţ – Gj, poate avea la bază *gospodă* „zgomot” (MDA) sau *gospod* de la np. *Gospodar* (DNFR). Toponimul are articolul enclitic masculin.

Gostavăţu, sat – Ot, atestat de la **1569**, care a dat şi numele comunei, al plasei şi al unei moşii, provine din *gost* „musafir”, de origine sârbă (MDA) + suf. compus sl. *-ovici* > *-ovăţ*.

Grádea, loc c. Amărăştii de Sus – Dj, provine din np. *Gradea* < *grade* „lemn de clădit”, „lucru de nimic” (DNFR). Cuvântul este din srb. (MDA). Rădăcina poate proveni şi din sl. *grad* „mândru” (v. DOR 287).

Gradoáia, matcă în c. Floreşti – Mh, provine din np. *Gradea* (v. *supra*) + suf. *-oaia*, prin schimbare de sufix.

Gráfu, loc c. Oboga – Ot, provine din np. *Grafu* < gr. *Grafos* (DNFR).

Gránde, păşune c. Husnicioara – Mh, provine din np. *Granda* cf. gr. *Grando(s)* (v. DNFR sub *Grandea* şi DOR 287).

Gráurele, fost sat şi fostă moşie în c. Cernăteşti – Dj (surse administrative şi geografice), satul numindu-se şi **Gráuri**, provine din np. *Graure* < *graure*, variantă a lui *graur* (DNFR). Toponimul este la plural articulat.

Grăjdána, deal, ogaş şi vale în c. Aninoasa – Gj şi un loc în c. Robăneşti – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar de la **1662**, provine din np. *Grăjdan* < *grajd* + suf. *-an* (DNFR), la care s-a adăugat suf. top. *-a*.

Grípcea, munte, pădure şi păşune c. Tismana – Gj, are la bază np. *Gripcea* < np. *Gripcă* < *gripcă* „instrument cu tăiş în strungărie” (DNFR) + suf. *-ea*.

Gripşóru, munte în Gj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar de la **1768**, este un diminutiv toponimic de la numele muntelui *Gripcea* (v. *supra*).

Groşáriu, loc lângă or. Călimăneşti – Vl, poate proveni din np. *Groşar* < *gros* (DOR 289) + suf. *-ar*, *-ariu*. În MDA este înregistrat *groşar* (învechit şi popular) cu sensul de „temnicer”. Iorgu Iordan în DNFR înregistrează np. *Grosar(i)u* < *grosar*, variantă absentă în dicţionare, deşi e cea originară, a lui *groşar* „temnicer”, păzitor al celor închişi la gros (= temniţă, arest).

Groşérea are mai multe ocurenţe în Gj: sat c. Aninoasa, care a dat şi numele comunei, al unui pârâu şi al unui deal; poiană în c. Cruşeţ şi loc în c. Runcu. Prima formă a toponimului ca nume de sat este *Groşari*, care alternează de-a lungul timpului, în diferite documente, cu *Groşerea*. Forma din urmă provine din prima,

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

un nume de grup de la np. *Groşar* (v. *supra*). Formele din atestările documentare indică evoluția toponimului: *Groşari* **1594**, *Groşarea*, prin adăugarea suf. *-ea*, **1594**, *Groşere* **1619**, *Groşerea* **1708**.

Groşéțu, cu zece ocurențe în Dj, Gj, Mh, Vl, desemnând păduri (Dj, Gj), munte (Vl), pisc (Gj), vale (Mh), baltă şi poiană (Dj), este probabil un derivat cu suf. *-eț* de la top. *Groşi*, cu 11 ocurențe în Dj, Gj, Mh, Ot şi Vl, printre care şi nume de sate, care provin din n. grup *groşi(i)* < np. *Grosu* < *gros* (DNFR). Toponimele apar numai la forma articulată enclitic.

Grozásca, vale s.c. Grozeşti – Mh, provine de la numele satului, prin schimbarea sufixului *-escu*/*-eşti* cu *-ească*, la care se adaugă suf. top. *-a*. La baza toponimicului este np. *Groza* cf. bg. *Groza* (DNFR).

Grúba, deal, pădure şi vale c. Ilovăț – Mh, provine din np. *Gruba* < *grubă*, variantă a lui *hrubă* „pivniță”, „bordei” (v. DNFR sub *Grubernicu*).

Grúha, fost sat lângă s.c. Vulpeni – Ot, atestat de la **1636**, care a dat şi numele unei silişti (**1661**) şi al unei moşii (<**1735**>, **1749**) provine de la np. *Gruhă* < *gruhă*, variantă a lui *gruie* (*grui*) „cocor” (v. DNFR sub *Gruhăi*) + suf. top. *-a*.

Gruiáru, fost sat c. Hurezani – Gj, acelaşi cu *Hurezanii de Sus*, atestat de la **1814**, provine din np. *Gruiaru*, având la bază np. *Gruia* < *grui* „cocor” + suf. *-ar* + art. *-u(l)*.

Gruiáță, deal c. Argetoaia – Dj şi loc c. Peştişani – Gj (**1795**), este o variantă a numelui de persoană *Gruiță* < *gruieț*, diminutiv al lui *grui* „colină” sau *grui* „cocor” (DNFR).

Gruiéru, deal c. Hurezani – Gj, este o variantă a top. *Gruiaru* (v. *supra*), sat din aceeaşi comună, care a dat şi numele dealului.

Gúgu, cu trei ocurențe: fântână c. Bratovoieşti – Dj, deal c. Runcu – Gj şi movilă c. Tismana – Gj, provine de la np. *Gúgu* (Paşca *Nume* 250); cf. *Gugui* < bg. *Gugo* (DNFR).

Gugúcea, livadă c. Bumbeşti-Pițic – Gj, are la bază un np. *Gugucea* < *Gugu* (v. *supra*) + suf. antroponimic *-cea*, de origine slavă (DOR LVII).

Guguiánca, sat c. Ioneşti – Vl, care a dat şi numele unui pârâu, al unui deal şi al unei păduri de pe teritoriul satului, provine din np. *Guguianca* < *Gugui* (DNFR) + suf. *-anca* (v. DOR XXXIV).

Guguióva, poiană s. Cerna c. Vaideeni – Vl, are la bază np. *Gugui* < bg. *Gugo* (DNFR) + suf. *-ov* (a lui Gugui) + suf. top. *-a* (în acord cu obiectul denotat).

Gugúiu, deal, pădure şi locuință izolată s. Fratoştița or. Filiaşi – Dj, ultima înregistrată numai într-o sursă geografică din **1872**, provine din np. *Gugui* (DNFR) + art. *-u(l)*.

Gugulía, deal c. Dănciuleşti – Gj, provine din np. *Gugulea* < *gugulea* „epitet de dezmierdare pentru copii” (DNFR), „copil drăguț” (MDA); cf. şi *Gugulesti*, *Guguleşti(i)*, cătune în Gj.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gúia, păşune c. Grădiştea – Vl, ar putea proveni din np. *Gui* < bg *Gujo* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gulía (în DTRO accentuat **Gúlia**), loc şi pădure c. Amărăştii de Sus – Dj şi loc în c. Albeni – Gj, provine din np. *Gulíe* < *gulie* „legumă” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Gulioáia, pădure şi loc c. Bălăneşti – Gj, poate proveni din top. *Gulia* + suf. *-oaie* + suf. top. *-a* (derivat toponimic) sau din np. *Gulioaia*.

Gulúşi, coastă de deal c. Alimpeşti – Gj, poate proveni dintr-un n. grup *guluşi(i)* < np. *Guluş* < bg. *Gulo* + suf. *-uş* (DNFR).

Gúmiştea, deal c. Godeanu – Mh şi izlaz c. Bâlvăneşti – Mh, provine din np. *Guma* < bg. *Gumov* (DNFR) + suf. *-işte* (cu valoare locativă) + suf. top. *-a*.

Gurbăneásа, pârâu c. Coţofenii de Dos – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar încă de la **1614**, provine din np. *Gurban*, variantă a lui *curban* „sacrificiu”, „ospăţ”, „animal sacrificat” şi/sau bg. *Gurban* (DNFR) + suf. *-easa* (cu valoare locativă: *-easă* + suf. top. *-a*).

Gurbenéscu, deal c. Godineşti – Gj, provine din np. *Gurbenescu* < np. *Gurban* (v. *supra*).

Gurgeásca, loc în c. Bala – Mh, are la bază np. *Gurgu* < bg. *Gurgo* (DNFR) + suf. *-easca* (cu valoare locativă: *-ească* + suf. top. *-a*).

Guriloáia, loc c. Vaideeni – Vl, provine din np. *Gurilă* < *gură* cu suf. *-ilă* (DNFR) + suf. *-oaia* (cu valoare locativă: *-oaie* + suf. top. *-a*).

Gurişoára, sat şi pădure c. Mihăieşti – Vl, s-ar putea să fie un diminutiv al lui *gură*, entopic, dacă ţinem seama de numeroasele toponime *Gura Văii*, sate, şi *Gura Văii* ~, locuri, situate în Vl.

Guşáta, cu trei ocurenţe: loc c. Coţofenii din Dos – Dj, cătun c. Dobrun – Ot şi vale c. Ghioroiu – Vl, poate proveni din *guşat*, prin substantivizare. La bază este o analogie privind forma obiectului desemnat. Denumirea cătunului poate proveni şi din np. *Guşatu* + suf. top. *-a*.

Guşitoánea, coastă de deal c. Hinova – Mh, are la bază rădăcina *guşat* sau np. *Guşatu*, la care s-a adăugat mai vechiul sufix, păstrat dialectal, *-ońu*, *-oańă*, *-oańe*, devenit *-oiu*, *-oaie*, cu valoare moţională; cf. *Drăcoane* „drăcoaică” < *drac* (v. Pascu *Sufixele* 111–121). La diversele funcţii pe care le are sufixul o putem adăuga şi pe aceea locativă.

Guşoáia, pădure c. Livezi – Vl, este un alt derivat de la *guşă* sau np. *Guşă* cu suf. *-oaia* (*-oaie* + suf. top. *-a*).

Guşoiánca (**Guşuiánca**), sat c. Guşoieni – Vl, provine probabil de la numele comunei, *Guşoieni*, prin schimbarea sufixului.

Gútu, sat c. Prunişor – Mh, are la bază np. *Gutu* < bg. *Guto* şi/sau *gut* „porumbel” (DNFR).

Gutuíţa, loc c. Melineşti – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat la **1862**, este un diminutiv de la *gutui* „pom fructifer” (care a dat multe nume de locuri) + suf. top. *-a*.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Gutúiu, loc c. Berleşti – Gj, deal şi potecă c. Pistrița or. Baia de Aramă – Mh, coastă de deal şi fânețe c. Măldăreşti – Vl, loc c. Vaideeni – Vl, este forma articulată a lui *gutui* (v. *supra*). Poate proveni şi de la np. *Gutuiu*.

Haimanále, fost sat în plasa Ocolu de Sus – Mh, atestat la **1815** şi **1947**, este probabil un plural toponimic de la *Haimana*, ogaş, pădure şi loc în c. Tâmna – Mh, având la bază np. *Haimana*.

Háita, pârâu c. Jupâneşti – Gj şi pădure c. Făureşti – Vl, are la bază np. *Haită* „ceată de vânători” (DNFR), la care s-a adăugat suf. top. *-a*.

Halagíu, fostă moşie în c. Giuvărăşti – Ot, provine probabil de la np. *Halagian*, prin schimbarea sufixului arm. *-ian* cu *-iu*. Tema este tc. *alağı* „călău” (DNFR).

Halalắi, parte de sat s. Mileşti c. Şimnicu de Sus – Dj, provine din n. grup *halalăi(i)* < np. *Halalău* < *hălălău*, variantă a lui *hălăloi* „greoi, leneş, trândav” (DNFR).

Halmáci, loc lângă or. Brezoi – Vl, este o variantă a np. *Halmagi* (DNFR). Pentru mai multe informații, v. mai jos.

Halmagíu (**Hălmagíu**), dâlmă, pădure şi pârâu c. Stăneşti – Gj, provine de la np. *Halmagiu*, derivat cu sufixul patronimic de origine greacă *-iu* (DOR LXII) de la n. top. magh. *Halmagy* < *halmag* „secară” (DNFR).

Hamáru, parte de sat şi deal s. Sohodol c. Tismana – Gj, este probabil o variantă a top. *Amaru*, atestat ca nume de sat în Gj încă de la **1430**, având o bază antroponimică, np. *Amaru*.

Hánca, parte de sat şi pârâu s.c. Scoarța – Gj, provine din np. *Hanca* < bg. *Hanka* (DNFR).

Hándra, loc lângă or. Băile Olăneşti – Vl, provine din np. *Handra* < *handră* „zdreanță”, „un fel de iarbă ce creşte prin grâu”; cf. şi gr. *Handras* (DNFR).

Hándre, fânețe s.c. Alunu – Vl, este probabil forma de plural de la *handră* „un fel de iarbă” (v. *supra*).

Hándrele, locuri în c. Alimpeşti – Gj şi în c. Costeşti – Vl, este forma de plural articulat de la *handră* (v. *supra*).

Háneşu, munte şi pârâu c. Voineasa – Vl, provine din np. *Haneş* < *Johannes*; cf. Haneş Begner, judele Braşovului, care era sas (deci Johannes), menționat de Coresi (DNFR).

Hanína, loc s. Milostea c. Slătioara – Vl, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar la **1735** şi **1783**, s-ar putea să provină de la np. *Hani* < gr. *Hani(s)* (DNFR) + suf. de origine latină *-ina* (v. DOR LXI).

Hapşoáre, loc s. Dobrița c. Runcu – Gj, este o variantă a top. *Apşoare(le)*, pârâu, munte şi pădure tot în s. Dobrița c. Runcu – Gj (v. DTRO 1).

Harabói (**Arabói**), parte de sat s. Curteana or. Târgu Cărbuneşti, provine din n. grup *haraboi(i)* < np. *Arabu*, etnic (DNFR) + suf. *-oi*, cu „h” aspirat la inițială.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Haráci, loc s. Bolboceşti c. Albeni – Gj, este pluralul cuvântului *harac* (*arac*) „par folosit la ridicarea viței de vie” (MDA).

Hárca, pârâu c. Roşiile – Vl, provine din np. *Harca* < bg. *Arca*; cf. şi gr. *Harkas* (DNFR).

Hárte, teren arabil c. Malu Mare – Dj, s-ar putea să provină din np. *Hartea* < gr. *(H)arta(s)* (DNFR).

Ház, loc s.c. Alunu – Vl, are la bază np. *Hazu* < tc. *az* „mic, mărunțel” (DNFR).

Habúzele, izlaz şi livezi c. Stoieneşti – Vl, este forma de plural articulat a cuvântului *habuz* „(reg.) scobitură în pământ din care se scoate nisip” (MDA).

Hălălắu, fost sat c. Goieşti – Dj, atestat administrativ la **1865** şi geografic la **1872**, provine din np. *Hălălău* < *hălălău*, variantă a lui *hălăloiu* „greoi, leneş, trântor” (DNFR).

Hălắngi, loc s.c. Licurici – Gj, este o formă de plural, probabil populară, a lui *halângă* „tufiş mărunt”, „vie cu vițe mari” (MDA).

Hanțuş, loc s. Zorileşti c. Prigoria – Gj, provine din np. *Hanță* < *hanță* „haină de purtare, de lepădat” (DNFR) sau din np. *Hanțu* < *hanț* 1. „stârv, hoit” 2. „vită slabă”; cf. şi gr. *Antzos*, *Antzu*, germ. *Hanz*, pol. *Hantz* (DNFR) + suf. *-uş* (v. DOR LXVI).

Hărățắu, deal c. Bujoreni – Vl, este un derivat cu suf. *-ău* de la np. *Hărățu* < *hărăț*, variantă a lui *erete* „diverse specii de uliu” (DNFR).

Hățăgán, loc şi luncă lângă or. Târgu Cărbuneşti – Gj, este o variantă a np. *Haț(i)egan(u)* < n. top. *Hațeg* (Ardeal), cu suf. *-an(u)* (DNFR).

Hâldán, fost sat c. Greci – Mh, care apare la început sub formele *Hâldanu*, **1872**, **1894**, şi *Hâldana*, **1898**, are la bază np. *Hâldan* < *hâldan*, variantă a lui *hăldan* 1. „fire de cânepă semănată în popuşoaie”, 2. „cămaşă de cânepă pentru ciobani” (DNFR sub *Hildan*). În MDA la *hăldan* se trimite la *aldan* „cânepă de toamnă care produce sămânță”.

Hắnsu cel Mare, loc c. Turceni – Gj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar la **1816**, are ca centru al grupului nominal un top. *Hânsu* ce provine din np. *Hânsu* < *hânsă* „tufiş” (v. DNFR sub *Hânsa*).

Hắnsu Mare, loc în c. Tismana – Gj, găsit de asemenea numai într-un document din **1752**, provine din top. *Hânsu* (v. *supra*) + determ. adj.

Hắrca, măgură în c. Dioşti – Gj, provine din np. *Hârcă* < *hârcă* 1. „craniu” 2. „femeie bătrână” (DNFR).

Hârléte, cu trei ocurențe: vale şi vie s. Ştefăneşti or. Târgu Cărbuneşti – Gj, deal c. Berleşti – Gj, ponor şi pădure c. Păuşeşti – Vl, poate fi un derivat cu suf.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

-ete (v. DOR LIX) de la np. *Hârlea* < *hârlă* „scroafă” (DNFR şi DOR 295) sau direct de la *hârlă*.

Hârlétu, pârâu c. Mihăieşti – Vl, provine probabil de la np. *Hârleţu* < *hârleţ*; cf. *Hârleţeşti*, cătun în Vl.

Hấrnea, fost sat în c. Albeni – Gj, actualmente cătun s. Bolboceşti c. Albeni, care a dat şi numele unui pârâu şi al unui deal în aceeaşi comună, provine de la np. *Hârnea* < scr. *Hrnja* (Mikl, p. 111) (DNFR).

Hấrnea de la Deal şi **Hấrnea de la Vale**, pârâu şi loc în c. Albeni – Gj, sunt formate din top. *Hârnea* (v. *supra*) + determ.

Hârnéci, loc s. Pârâu de Vale c. Godineşti – Gj, provine din np. *Hârneci* < np. *Hârnea* (v. *supra*) + suf. diminutival *-eci* (v. DOR LVIII).

Hârséni, fost sat lângă c. Mihăieşti – Vl, atestat de la **1635**, şi moşie, care a căpătat denumirea de la sat, atestată din **1706**, este un nume de grup de la np. *Hârseanu*, la forma de plural corespunzătoare: *Hârseani*, atestată în **1674**, care a evoluat spre *Hârseni*. La bază are np. *Hârsu* (v. mai jos).

Hấrsova este denumirea unui fost sat c. Bistreţ – Dj, atestat în documente de la <**1400–1418**>, **1424**, sub forma *Hrăsova*, a unui loc în c. Robăneşti – Dj şi a unei văi în aceeaşi comună, neînregistrată în anchetă, dar atestată din **1662**. În *Toponimia românească*, Iorgu Iordan analizează etimologia toponimului *Hârşova* din Moldova (Hârlău şi Vaslui). Autorul trimite pentru comparaţie la sl. *kruša*, *kruška* „păr” (pomul) şi top. bg. *Krušovo*, sb. *kruševo*, *Kruščitsa*, ucr. *Hrušov*. Iordan prezintă şi etimologia lui *Hârşova* (Hârlău) discutată în detaliu de V. Bogrea în „Analele Dobrogei” II, p. 36–37 şi „Întâiul Congres al filologilor români”, Bucureşti, 1926, p. 63. V. Bogrea derivă acest toponim, indirect, din vechiul *Carsium*. Coincidenţa locală este desăvârşită, aşa că semnificaţia numelui ar fi „pietroasa”, „stâncoasa”, cum probează, de altfel, şi configuraţia solului. În sprijinul părerii sale, Bogrea invocă, între altele, apelativul *cârşe* „vârfuri stâncoase” (la românii din Serbia se întâlneşte *cârşii stâncoase*), istrorom. *cârşii*, *idem*, toate având aceeaşi temă. Cuvintele citate de Bogrea au la bază sl. *kr(u)š* „stâncă (abruptă), piatră” (v. SEW, p. 630, s.v. *krucha*; cf. şi p. 628 s.v. *kruchu*). Din cele spuse de P. Skok, în „Zeisch. f. rom. Phil.”, LIV, p. 460–461, rezultă că am putea identifica pe *Carsium* cu it. *Carso*, care a dat naştere germ. *karst*, sl. *krâs* (regiunea binecunoscută pentru fenomenul geologic al „karstului”) şi ar avea origine ilirică, cu sensul „teren uscat, pietros”, fiind astfel înrudit cu germ. *karsch*, sl. *korsta* > *krasta*, lat. *carro*, poate şi cu galicul *garriga* „stepă, buruieniş, pădure de stejari roşii”. Iordan îl citează şi pe M. Vasmer cu *Untersuchungen über die ältesten Wohnsitze der Slaven*, Leipzig, 1923, p. 41, unde înregistrează n. pers. *Karseis*, pe care-l explică din oset. *karz* „aspru, sever”, trimiţând totodată la trac. *Karsis*. Iorgu Iordan trage concluzia că *Hârşova* din regiunea Constanţa continuă, indirect şi, cel puţin, formal, pe vechiul *Carsium*, dar modificat sub influenţa

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

sl. *kruš(k)a*, cu care semăna din punct de vedere fonetic. În acest sens pledează şi prezenţa sufixului slav *-ova*, necunoscut limbii noastre ca element formativ viu. Iordan îl citează într-o notă şi pe E. Petrovici, *Balcanica*, VII, p. 467, care asociază toponimul românesc cu unul grecesc, tot de origine slavă, şi afirmă, fără să arate pe ce se întemeiază, că forma „populară" este Hârsova cu *s*, nu cu *ş* (Iordan *Toponimia* 89–90). Pentru toponimele din Oltenia reţinem, în mod special, explicaţia dată de Petrovici, deoarece ele apar în forma cu *s*: *Hârsova*.

Hấrsoviţa, vale c. Robăneşti – Dj, cunoscută tot numai din documente (**1661**, **1662**), provine din top. *Hârsova* (v. *supra*) + suf. dim. *-iţă* + suf. top. *-a*.

Hấrsu (**Hấrşu**), cătun înglobat în or. Novaci şi deal s. Berceşti or. Novaci – Gj, provine din np. *Hârs(u)* < tc. *hârş* 1. „lăcomie" 2. „mânie, excitaţie"; cf. şi scr. *Hrs* (Paşca, p. 253), bg. *Hărsju* (DNFR).

Hấrşova, pârâu c. Licurici – Gj, v. *Hârsova* (*supra*).

Hârtiéşti, munte – Gj, provine din np. *Hârtiescu* < np. *Hârtie* < *hârtie*, cu sensul de „act, document, cerere, petiţie"; cf. *Jalbă* < *jalbă* „cerere, plângere". De luat în consideraţie şi bg. *Hartiev* (DNFR).

Hârţoáie, fostă moşie în Vl (**1898**), provine din top. *Hârţu* (< np. *Hârţu*), tot în Vl, + suf. *-oaie*.

Hấţă, pădure c. Orleşti – Vl, este o variantă a np. *Hâţu* < *hâţ* (*hăţ*) „parte a hamurilor" (DNFR).

Hérciu (**Hấrşiu**, **Hérşiu**), deal, pârâu şi pădure c. Balta – Mh, provine de la np. *Herciu*; cf. pentru temă, bg. *Hero*, de la care un derivat cu suf. *-čo* este nu numai posibil, ci şi probabil (DNFR).

Hérmani, fost sat probabil lângă s. Petreşti c. Bărbăteşti – Gj, atestat într-un document slavon de la **1557**, poate fi o variantă a lui *Ghermani* < np. *Ghermanu*; cf. *Gherghel* > *Herghel* (DNFR).

Hieroáie, loc lângă or. Ocnele Mari – Vl, cunoscut numai din documente (**1754**, **1785**), poate avea la bază np. *Hierea* < *hiere*, variantă regională a lui *fiere* (DNFR) + suf. *-oaie*.

Hínţa, fost sat înglobat în or. Băile Govora – Vl, atestat de la **1488**, moşie, deal şi pârâu în aceeaşi zonă, poate proveni din np. *Hinţu* < germ. *Hinz* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Hireánu, pârâu c. Scoarţa – Gj, provine din np. *Hireanu* < *hirean*, variantă a lui *Hrean* (DNFR).

Hirişéscu, ogaş or. Ţicleni – Gj, are aceeaşi temă cu *Hirişeşti*, sat în Gj, pe care N.A. Constantinescu îl explică din adj. *hireş* < *fire* + suf. *-eş* (DNFR); cf. însă magh. *hires* „renumit" (DOR 438). În MDA *hireş* are ca etimon magh. *hires* (şi cf. *fireş*), cu sensurile „renumit, chipeş, fudul".

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Hiríza, pădure c. Săcele – Gj, provine din np. *Hiriza* < *hiriz*, variantă regională a lui *firiz* „fierăstrău de mână” + suf. *-(e)a* (DNFR). Fără „h” inițial există şi top. *Iriza*, deal şi vale c. Zătreni – Vl, de la np. *Iriz(e)a*, cu aceeaşi etimologie (v. DNFR sub *Firiz* şi DOR 274); cf. şi *Irizeşti*, parte de sat c. Hurezani – Gj.

Hobeána este denumirea unui deal, a unei poieni şi a unei fânețe în c. Slătioara – Vl. La np. *Hoban*, Iorgu Iordan (DNFR) identifică o temă *hob(a)* care va fi existat ca nume topic. S-ar putea ca această temă să aibă legătură cu reg. *hobă* „om care bea mult fără a se îmbăta” (MDA). E posibil ca de la un np. *Hobă* sau de la np. *Hoba* cf. bg. *Hobo* (DNFR) să se fi format *Hobeana*, cu suf. *-ea* + suf. *-an* (pentru sufixe v. DOR LVII) + suf. top. *-a*.

Hobínu, vale c. Plopşor – Gj, are aceeaşi temă ca toponimul de mai sus, la care s-a adăugat suf. *-in* (v. DOR LXI) + art. enclitic masculin.

Hobíța are patru ocurențe, cea mai veche denumire fiind un sat în c. Peştişani – Gj, care sub numele *Ohabița* este atestat de la **1518**. Forma *Hobița* apare în documente de la [**1583**], **1588**. Numele satului s-a transferat la o comună, la un schit şi o pădure de pe teritoriul satului. Alte două ocurențe reprezintă un pârâu din c. Bălăneşti – Gj şi un pârâu din c. Şovarna – Mh. Cu privire la etimologia acestui toponim, Iorgu Iordan îl citează pe C. Daicoviciu care consideră că *Hobița* este un diminutiv de la *Ohaba*; *Ohăbița* a devenit *Ohabița*, apoi *Hobița*, *o-* inițial fiind simțit ca numeral (Iordan *Toponimia* 329, nota 16). Toponimul *Ohaba* are la bază cuvântul *ohabă* „moşie ereditară inalienabilă, scutită de impozite şi de prestație” (MDA) (v. şi Iordan *Toponimia* 523).

Hodinắu (**Hodắnău**, **Hodấnău**) are două ocurențe: pârâu pe teritoriul or. Târgu Cărbunești – Gj şi un alt pârâu pe raza m. Târgu Jiu – Gj, atestat din **1779**. Denumirea are la bază fie cuvântul *odihnă*, în varianta populară *hodină* „popas”, „adăpost” (MDA) + suf. *-ău* (v. Pascu *Sufixele* 417-418), fie np. *Hodină* (v. DTRO s.v.) + suf. *-ău* (v. DOR LVI).

Hodoleánu, loc în c. Slivileşti – Gj, are la bază un np. *Hodoleanu* < *odolean* „plantă erbacee (valeriană)” (MDA).

Hodoreásca, sat c. Câlnic – Gj, atestat de la **1798**, are la bază un nume de persoană citat de N.A. Constantinescu sub *Hodor* 1. „odor” (DLR) 2. (reg. Olt.) „cadoul miresei”, „claie de fân” (expl. M. Păsculescu, *Poesii populare*) (DOR 296). La acest nume s-a adăugat suf. locativ *-easca* (< suf. *-ească* + suf. top. *-a*).

Hodoroába, vâlcea şi fântână c. Lădeşti – Vl, provine din np. *Hodoroabă* < *hodoroabă* „obiect (de lemn) stricat” (DNFR) + suf. top. *-a*.

Hodorogioáia, pisc şi teren arabil în c. Breznița Motru – Mh, provine din n. grup *hodorogi(i)* + suf. locativ *-oaia* < suf. *-oaie* + suf. top. *-a*. La baza numelui de grup stă np. *Hodorog* < *hodorog* 1. „persoană de constituție slabă, bătrân, moşneag ramolit” 2. „flecar, palavragiu” (DNFR).

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Holdúnu, pârâu şi pădure pe raza m. Târgu Jiu – Gj, provine din np. *Holdunu* < *holdă* „câmp lucrat; semănăturile de pe un astfel de câmp” (v. DNFR sub *Holdea*) + suf. *-un* (v. DOR LXVI) + art. enclitic *-u(l)*.

Hóman, câmp c. Aninoasa – Gj, provine din np. *Homan* < *homan*, variantă a lui *oman* „o plantă care se mai cheamă şi iarbă-mare”; cf. şi germ. *Homann* (DNFR).

Hómanu, vale c. Bâcleş – Mh, provine de la np. *Homanu* < *Homan* (v. *supra*) + art. enclitic *-u(l)*.

Homeág, loc c. Rogova – Mh, s-ar putea să provină din np. *Homea* (DNFR) + suf. *-ag* (v. DOR LX).

Homorấciu, fost sat în c. Tismana – Gj, atestat de la **1580**, şi pârâu, atestat de la **1583**, este o denumire discutată de Iorgu Iordan în *Toponimia românească*. Referindu-se la top. *Humora*, Weigand (Bk A I, p. 84) îl derivă din ucr. *gom* = *hom* „zgomot”, traducându-l prin „zgomotoasa”, Bogrea (AIIN III, p. 704) – din magh. *hamar* „repede”, iar în Rev. cr. XIII, p. 155, din rus. *humora*, *hmórj* „vreme umedă, ceaţă şi ploaie”. Autorul înclină spre a doua explicaţie „care satisface bine şi partea pur formală a numelor româneşti” (Iordan *Toponimia* 60). La această temă s-a adăugat suf. antroponimie *-ciu*, de origine slavă (DOR LVII), ceea ce ar presupune un nume de persoană ca bază a toponimului în discuţie.

Honcioáica, baltă în c. Brăneşti – Gj, provine de la acelaşi nume de persoană ca şi *Honceşti*, parte de sat c. Crasna – Gj, adică np. *Honcea* cf. bg. *Hončo* (DNFR), la care s-a adăugat sufixul locativ *-oaica* < suf. *-oaică* + suf. top. *-a*.

Hóra, loc s. Viişoara c. Teslui – Dj, provine probabil de la np. *Hora* < gr. *Hora(s)* (DNFR) şi/sau de la *horă* + suf. top. *-a*.

Horắşti, sat or. Motru – Gj, atestat cartografic de la **1864**, care a dat şi numele comunei şi al unui deal de pe teritoriul satului, provine din n. grup *horăşti(i)* < np. *Hora* (v. *supra*) + suf. *-eşti*.

Hórga are trei ocurenţe: vale c. Murgaşi – Dj, loc c. Bâlteni – Gj şi parte de sat, deal, pădure, păşune, pârâu, teren arabil în c. Stejari – Gj. Prezintă variantele *Horgă* şi *Orga*. Denumirea provine din np. *Horga*, hipocoristic de la *Gheorghe* (DOR 66).

Horgúţa, vale c. Stejari – Gj, provine din top. *Horga* (v. *supra*) + suf. *-uţă* + suf. top. *-a* (diminutiv toponimic).

Hortopán, deal s. Dobriţa c. Runcu – Gj, are la bază np. *Hortopan* < top. *Hârtop* [prezent în zonă] + suf. *-an* (DNFR).

Hotărânu, ogaş c. Padina – Mh, provine din np. *Hotăranu* < top. *Hotărani* [sat în Mh] (DNFR).

Hotărása este sat, pârâu, pădure şi deal, c. Copăceni – Vl. Pârâul se numeşte şi **Hotăreása**. Denumirea provine de la top. *Hotaru* (prezent în zonă) + sufixul locativ *-(e)asa* (< suf. *-(e)asă* + suf. top. *-a*).

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Hotărásca are două ocurenţe: loc şi moşie c. Dobrosloveni – Ot, neînregistrate în anchetă, dar atestate documentar, prima la **1598** şi a doua la **1857**, şi pădure în c. Lăpuşata – Vl. Denumirea provine din top. *Hotaru* sau cuvântul *hotar* + suf. locativ *-(e)asca* (< suf. *-(e)ască* + suf. top. *-a*).

Hotăroáia are următoarele ocurenţe: pârâu şi deal c. Făureşti – Vl, sat, pârâu şi deal c. Roşiile – Vl, pârâu c. Stăneşti – Vl. Denumirea provine din top. *Hotaru* sau *hotar* + sufixul locativ *-oaia* (< suf. *-oaie* + suf. top. *-a*).

Hotăroása are două ocurenţe: deal c. Fărcaş – Dj şi sat, deal şi vale c. Urdari – Gj. Apare şi sub forma *Otăroasa*. Denumirea provine din top. *Hotaru* sau *hotar* + suf. locativ *-oasa* (< suf. *-oasă* + suf. top. *-a*).

Hoteágu, munte şi pârâu c. Voineasa – Vl, cu variantele *Hoteaua*, *Oteagu*, *Oteaua*, ar putea proveni din np. *Hotea* < bg. *Hoti* (DNFR) + suf. *-ag* (DOR LV) + art. *-u(l)*.

Hotín, fost sat în c. Crasna – Gj, atestat la **1892** (astăzi parte de sat) şi pădure în c. Vlădeşti – Vl, are la bază antroponimul *Hotin*, provenit din np. *Hot* 1. (dial) „bucium” 2. sl. *hot* „voinţă” 3. etnicul alb. *Hoti*, numele unui trib de Ghegi. La această temă s-a adăugat suf. *-in*. Denumirea poate proveni şi din calendaristicul *Fotin* (din gr. *fotias* „lumină”), transformat în *Hotin*, apoi în *Otin*. El este identic cu un antroponim care a circulat în Moldova şi Oltenia (este înregistrat un Ioan Hotin la **1758** în Gorj) (*apud* DOR, 297–298).

Hotoboáca, teren arabil şi pădure în c. Turcineşti – Gj, este un derivat cu suf. top. *-a* de la top. *Hotoboci* din aceeaşi comună (v. mai jos).

Hotobóci, deal c. Turcineşti – Gj, provine din n. grup *hotoboci(i)* < np. *Hotoboc*, înregistrat de Iorgu Iordan în DNFR.

Hoţeásca (**Hoţásca**), păduri în comunele Şimian şi Şişeşti – Mh, provine din top. *Hoţu* (prezent în zonă) + suf. locativ *-easca* (< suf. *-ească* + suf. top. *-a*) sau din np. *Hoţu* cu acelaşi sufix.

Hristéni, fost sat în c. Rast – Dj, provine dintr-un n. grup *hristeni(i)*, ce are la bază np. *Hristea* < gr. *Hristea(s)* (DNFR) + suf. *-eni*.

Hubánii, altă denumire sub care apare fostul sat *Hubari* c. Vladimir – Gj, atestat de la **1599**, provine din n. grup *hubani(i)* < np. *Huban* < bg. *Huban* (DNFR).

Hudúbina, ogaş c. Devesel – Mh, poate proveni din np. *Hudubină* < *hudubă* „pasăre răpitoare” (DNFR sub *Hudubac*) + suf. *-ină* + suf. top. *-a*.

Hududoáie (**Hududoáia**), cu trei ocurenţe: pârâu, pădure şi deal c. Alimpeşti – Gj, loc pe raza or. Baia de Fier – Gj şi ponoare c. Alunu – Vl, este pluralul lui *Hududoi* (v. mai jos). *Hududoaia* s-a format din *Hududoaie* + suf. top. *-a*.

Hududói, cu multe ocurenţe, desemnând izvoare, văi, ogaşe, izlaze, locuri, formând în dicţionar şi un articol matcă monolexematic, provine din *hududoi* „(reg.) vale strâmtă şi îngustă, pe unde curge o apă zgomotoasă” (MDA).

Huidídu, izlaz c. Vlădeşti – Vl, provine probabil din np. *Huidu* (v. mai jos), cu reduplicarea lui *-id*.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Huidoáica, teren arabil s. Răcarii de Sus or. Filiaşi – Dj, provine din np. *Huidu* + suf. locativ *-oaica* (< suf. *-oaică* + suf. top. *-a*).

Huídu, deal c. Stoieneşti – Vl, provine din np. *Huidu*, înregistrat de Iorgu Iordan în DNFR.

Hulúba, fost sat, acum parte de sat, s. Pociovaliştea or. Novaci – Gj, atestat de la **1619**, care a dat şi numele comunei şi a unei moşii, provine din np. *Hulub* < *hulub* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Hule, pădure c. Bujoreni – Vl şi loc s. Seaca or. Călimăneşti, este pluralul de la *hulă* 1. „(reg.) surpătură (de munte sau) de deal”, 2. „drum printr-o scobitură de deal” 3. „drum care urcă pe o coastă foarte piezişă” (MDA).

Hulúzu, munte c. Polovragi – Gj şi c. Voineasa – Vl, atestat de la **1764**, vale, pădure şi stână c. Polovragi – Gj, poate proveni din np. *Huluzu* sau din *huluz* „(reg.) par al carului cu care se apasă fânul” (MDA) + art. *-u(l)*.

Huréz, numele mai vechi al satului *Hurezanii de Jos* c. Stejari – Gj, provine cel mai probabil de la un np. *Hurez*, formă prescurtată a lui *Huhurez*, înregistrat de N.A. Constantinescu la **1579** în jud. Gorj (DOR 439).

Hurezáni, sat în Gj, atestat de la **1708**, care a dat şi numele comunei, a unei plase şi a unui deal de pe teritoriul satului, provine din n. grup *hurezani(i)* < top. *Hurez* + suf. *-ani* (cei originari din *Hurez*).

Hurezánii de Jos, **Hurezánii de Sus**, sate în c. Stejari – Gj, s-au format din top. *Hurezani* + determ. (v. şi Iordan *Toponimia* 408).

Hurúcu, cu două ocurenţe, conac c. Căzăneşti – Vl şi vale c. Scundu – Vl, provine din np. *Hurucu*, înregistrat de Iorgu Iordan în DNFR.

Huruíta, vale în comunele Terpezița şi Vela – Dj, este un participiu de la *hurui* (formaţie onomatopeică) „a face zgomotul de cădere a mai multor obiecte tari unul peste altul”, „a se dărâma” (MDA). Participiul este substantivizat.

Huruitúri, păşune c. Teleşti – Gj, este pluralul lui *huruitură* „huruire, dărâmare” (MDA).

Húştea, pârâu c. Albeni – Gj, provine din np. *Huştea* < *huşte* „drojdii de borş” (DNFR).

Iácovile, sat c. Mădulari – Vl, apare în primele atestări sub forma *Iacovu(l)* (**1501**) şi *Iacov* (**1505**) < np. *Iacob*, nume biblic (DNFR). Forma *Iacovile* (**1898**) este un plural toponimic, apărut după ce în c. Mădulari s-au mai constituit două cătune de la acelaşi toponim/antroponim: *Iacove la Deal* (*Iacov de la Deal*) şi *Iacove la Vale* (*Iacov de la Vale*).

Iágod, loc c. Padina – Mh, provine din *iagod* „agud, dudă” (MDA). Este o formă regională mai apropiată de etimon: scr. *iagod* „fragă”.

Iára, pârâu c. Bălăneşti – Gj, s-ar putea să provină din np. *Iaru* < bg. *Jaro* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Iaşi, fost sat c. Morunglav – Ot, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar de la **1489**, provine probabil în Oltenia de la np. *Iaş* < bg. *Iaš* (DNFR), de unde s-a format n. grup *iaş(i)*, care stă la baza toponimului.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Iázuştea, vale c. Ilovăț – Mh, are la bază *iaz* cu art. *-u(l)* + suf. *-işte* + suf. top. *-a*.

Iláci, loc c. Stoiana – Gj, provine probabil din np. *Ilaci*, având la bază un np. *Ila* < *Ilie* (v. DOR 78) + suf. *-aci(u)*, de origine latină (v. DOR LV).

Iláciu, sat c. Alunu – VI, atestat cartografic la **1835**, provine din np. *Ilaciu* (v. supra).

Inoása, pârâu, pădure şi baltă c. Muşeteşti – Gj, provine probabil din forma substantivizată a adj. *inos* < *in* „plantă" + suf. *-os*. Vezi explicațiile lui Iorgu Iordan pentru *Înăteşti* < *Inotă* < *in* + suf. *-otă* (Iordan *Toponimia* 340).

Inov, loc c. Bârca – Dj, neînregistrat în anchetă, dar atestat documentar în **1695**, are la bază np. *Inov* < bg. *Inov* (v. DNFR, sub *Inovan*).

Inovélu, deal în Mh, atestat geografic la **1872**, provine din *Inovel*, articulat enclitic, hipocoristic al lui *Inov* (v. *supra*).

Iósa, fost sat c. Plopşoru – Gj, acum parte de sat s. Piscuri din aceeaşi comună, provine din np. *Iosa* < bg. *Josa*; cf. şi ger. *Jossa* (DNFR).

Iríza, deal şi vale c. Zătreni – Vl, are la bază np. *Iriz(e)a*. Pentru explicații v. *Hiriza* (*supra*).

Iscra, ostrov pe Dunăre, înregistrat doar cartografic la **1853**, provine probabil din np. *Iscru* < bg. *Iskrjo* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Iscul, moşie c. Melineşti – Dj (**1870**), provine din np. *Iscu* < gr. *Isku* (DNFR).

Iuba, teren arabil c. Vlădila – Ot, provine din np. *Iubu* cf. bg. *Iubev*, care cere o temă *Iubo* (DNFR) + suf. top. *-a*.

Iúpca, sat c. Bala – Mh, care a dat şi numele unei comune şi a unui pârâu, apare în primele atestări documentare în forma *Iubca* < **1561 - 1568** >, **1588**. De aceea nu este exclus ca la baza toponimului să fie np. *Iuba* (v. *supra*) + suf. *-ca*, de origine slavă (v. DOR LVII).

Iuț, loc c. Salcia – Mh, provine probabil de la np. *Iuță* < bg. *Jutsa* (DNFR).

Izbáşu, fost pichet de graniță – Mh, înregistrat numai într-o sursă geografică din **1898**, provine din np. *Izbaşu* < *izbaş(ă)* „secretarul curții şi, în special, al marelui Divan" (v. DNFR, sub *Izbăşeanu*).

Împuşcáta, pârâu c. Malaia – Vl, provine probabil de la participiul *împuşcat*, substantivizat prin suf. top. *-a*.

Împuțítu, baltă c. Negoiu şi Rast – Dj, provine de la *împuțit* „stătut" + art. *-u(l)*.

Înfrățírea, sat c. Bulzeşti – Dj, provine din *înfrățire* + suf. top. *-a*.

Înşiráte, loc c. Ianca – Ot, neînregistrat în anchetă, dar înregistrat într-o copie a unui document din **1692**, provine din *înşirat* la forma de plural feminin.

Înşirátele are şapte ocurențe: măguri, movile şi lacuri în Dj şi Gj. Denumirea provine din *înşirat* la forma de plural feminin articulat.

Învălítele, fântână şi izlaz c. Brabova – Dj, provine din *învelit*, la forma de plural articulat.

Învălitóri, loc s. Râmeşti or. Horezu – Vl, provine din *învelitoare*, la forma de plural.

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)

Învălmăşii, locuri arabile lângă or. Băileşti – Dj, este o contaminare între *învălmăşire* „amestecare la întâmplare” (MDA) şi *devălmăşie* „formă de stăpânire în comun a unei suprafeţe de teren” (MDA). Denumirea este la forma de plural.

ABREVIERI ŞI SIGLE

Brâncuş IILR = Grigore Brâncuş, *Introducere în istoria limbii române* I, Bucureşti, Editura Fundației România de Mâine, 2002.
DNFR = Iorgu Iordan, *Dicţionar al numelor de familie româneşti*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1963.
DOR = N.A. Constantinescu, *Dicţionar onomastic românesc*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1963.
Drăganu *Românii* = N. Drăganu, *Românii în veacurile IX–XIV pe baza toponimiei şi onomasticei*, Bucureşti, Imprimeria Națională, 1933.
DTRO = Institutul de Lingvistică din Bucureşti al Academiei Române şi Facultatea de Litere a Universității din Craiova, *Dicţionarul toponimic al României. Oltenia (DTRO)*, sub redacţia prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, Craiova, Editura Universitaria, vol. 1 (A–B) 1993, vol. 2 (C–D) 1995, vol. 3 (E–Î) 2002, vol. 4 (J–N) 2003, vol. 5 (O–R) 2004, vol. 6 (S–Ţ) 2006, vol. 7 (U–Z) 2007.
ILR = *Istoria limbii române*, vol. II, red. resp. Al. Rosetti, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1969.
Iordan *Toponimia* = Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1963.
MDA = Academia Română. Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”, *Micul dicţionar academic*, vol. II (D–H), vol. III (I–Pr), red. resp. Acad. Marius Sala şi Ion Dănăilă, Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 2002, 2003.
Pascu *Sufixele* = Dr. G. Pascu, *Sufixele româneşti*, Bucureşti, Socec, 1916.
Paşca *Nume* = Ştefan Paşca, *Nume de persoane şi de animale în Ţara Oltului*, Bucureşti, 1936.

Abrevierile au fost preluate din DTRO şi din lucrările citate.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti”
Calea 13 Septembrie nr. 13, Bucureşti

BDD-A15279 © 2008 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.75 (2026-10-31 15:17:46 UTC)